

sz.
l-
y

KIS LAP

GOMBOLYÍTÁS. (Lásd a 336. lapon.)

AZ EZÜST HUSZAS.

— Elbeszélés számos képpel. —

(VI. folytatás.)

Z IMÉNT még oly vidám társaság kedvetlenül oszlott szét. De senki sem volt oly szomorú, mint Emmike, ki még akkor is könnyezett, mikor lefeküdt aludni.

Máskor, alighogy lefeküdt, azonnal édes álomba merült, de ma sokáig nem tudott elaludni. Es mikor végre elszenderült, olyan borzasztó képeket látott! Majd a sápadt, szenvedő Klárikát, aki a madárka után nyújtotta kezét, de nem kaphatta meg, mert ő, Emmike, nem akarta odaadni érte az ezüst huzaskát; majd valami sötét helyen járt, kezében nagy csomaggal .. aztán üldözték ... utólérték, torkon ragadták, úgy hogy rémülten fölkiáltott és — fölébredt. Már akkor ott volt ágya mellett Flóra és megölelte.

— Emmikém, mi bajod? Miért kiabálsz, kedvesem? Talán valami roszt álmodtál?

— Álmodtam ...? Hát aludtam? kérde Emmike reszkelve.

— Persze hogy aludtál. No, ugy-e, nincs semmi bajod?

— Ha csak álom volt, akkor nincs, felelt Emmike; de még mindig annyira uralkodott rajta a félelem, hogy remegve simult Flórához. (Lásd a képet a 324. lapon.)

E pillanatban halkan megnyílt az ajtó és bekukkant — Sarolta.

— Ahá, rajta kaptalak ugy-e? mondá. Tudtam én, hogy ilyenkor nem alusztok.

— Hát te mit keressz itt! szólt Flóra boszusan. Menj aludni!

— De bizony nem megyek, mig nekem is részt nem adtok belőle.

— Miből? kérde Emmike csodálkozva. Azt hittem, még most is alszom ... miről beszél Sarolta?

Flóra azonban csakhamar bebizonyította, hogy most nem alusznak, mert karon fogta Saroltát és nem is kérdezve, mit akar, miből kíván részt, kivezette az ajtón. Aztán megcsókolta Emmikét, lefeküdtek és végre szépen elaludtak.

Másnap a reggelinél Malvina kisaszszony jó hirrel lepte meg a leányokat: a kereskedő izent, hogy a kanári madárka még ma megérkezik.

— És ha idejekorán elhozzák, tevé hozzá, akkor az igazgatónő talán megengedi, hogy még ma elvigyük Klárikának. De ha estére érkezik, akkor persze holnap délutánig itt kell tartanunk.

— Oh, az sem lesz baj, szólt Flóra. Legalább mi is gyönyörgődünk benne egy napig.

— De valakinek majd gondot kell viselni a madárkára. Ki vállalja magára?

Emmike elpirult és föl sem mert tekinteni. Nem is képzelt nagyobb boldogságot, mint hogy ő ápolhassa a kedves madárkát; de nem kérkedett, hogy a többiek is így gondolkoznak, nem akart tehát szerénytelen lenni s hallgatott. Annál na gyobb volt a meglepetése, mikor Lujza így szólt:

— Majd gondját viseli a cseléd. Ki fogna effélével bajlódni!

— Oh, Lujza, hogy beszélhetsz így! kiáltá Emmike.

Malvina
hogy v
kedves

L
s ezért
volna;
szótt a
sietni k

A
kint vo

—
hogy a
várhat
fizetni.

—
azt a p

szólt L
a pénz

—
retnéd
a kin
nem b

—
Flóra
mindj
a Sar

L
szólt a
aláirt

—
halka

—
Lujza
öt f
ugyar

— Igazad van, Emmikém, szölt Malvina kisasszony. Ez valóban meglepő, hogy valaki bajlódásnak nevezze, ha egy kedves kis madárkával kell foglalkoznia.

Lujza megvetőleg vonogatta vállát s ezért talán komolyabb pirogatás érte volna; de szerencsére épen akkor hallatszott a csöngetyűszó s mindnyájuknak sietni kellett a tanterembe.

A leczke végeztével, mikor ismét kint voltak a kertben, Irma így szölt:

— De most már csakugyan ideje, hogy a pénzt összerakjuk. Minden órán várhatjuk a madárkát s akkor ki is kell fizetni.

— Ugyan mit sürgeted már örökké azt a pénzt, szölt Lujza türelmetlenül.

— Én meg azt szeretném tudni, szölt Flóra, miért ellenzed annyira, hogy a pénz együtt legyen?

— Ah, ah! gunyolódék Lujza, szeretnéd, ha már kezeid közé kaparíthatnád a kincset! Hahaha! Pénztárnok, a kire nem bizzák rá a pénzt!

— Micsoda? kiáltá Irma tüzesen. Flórára nem bizzuk a pénzt? Ime, én mindjárt át is adom a magam részét meg a Saroltáét.

És azonnal át is adta.

— Most ti se komédiázzatok tovább, szölt aztán Irma, hanem fizessétek ki, amit aláírtatok.

— Igen, fizessük ki, sugta Emmike halkán Lujzának.

— Én pedig most nem fizetek, szölt Lujza hetykén. Aztán nem tudom, adok-e öt forintot. Az én szüleim gazdagok ugyan s akár tizszer annyit is adnak

nekem . . . de öt forint sok pénz egy ilyen ostoba madárra.

— Aláírtad, tehát meg is kell fizetned, szölt Flóra komolyan. Ha nem ígértél volna ennyit, talán meg sem rendeltük volna a madárkát és a kalitkát. Aki visszavonja adott szavát, az nem cselekszik tisztességesen.

— Lám, lám! csufolódék Lujza. A pénztárnoknak öt forintra van szüksége s haragszik, hogy meg nem kapja.

— Nekem nincs szükségem az öt forintra és ha így bántok velem, nem is veszem át a pénzt. Adjátok egyenesen Malvina kisasszonynak. Fogd Irma, visszaadom neked is amit adtál.

Flóra most már igazán megharagudott s mert Irma és Sarolta vele tartottak, talán komoly pörpatvar támadt volna; de ugyan e pillanatban megjelent az ajtóban Malvina kisasszony, kezében valamivel, aminek láttára mindnyájan elfelejtették haragjukat. Ez a valami pedig egy szép kalitka volt s benne vigan szökdelő gyönyörű kanári madárka. Malvina kisasszony odavitte hozzájuk, leült a padra s engedte, hogy a gyermekek kedvökre örvendezzenek Kláríka számára vett szép ajándékuk látásán. Körül is fogták, szölitgatták a madárkát s ez csattogó dallal felelt nekik. (Lásd a képet a 325. lapon.)

Senki sem volt oly boldog, mint Emmike, ki be nem tudott telni a szép madárka nézésével s végre fölkiáltott:

— Oh, hogy fog örülni Kláríka! Ha most mindjárt elvihetnők neki, milyen jó volna!

— No's az nem épen lehetetlen, felelé Malvina kisasszony. Most épen rá-

érünk. Mindjárt bemegeyek az igazgatónőhöz s ő bizonyosan megengedi. Tehát készüljétek, — addig kifizetem a kereskedő szolgájának a pénzt, míg odabent vár.

— Igen, de előbb még nekünk kell összeraknunk a pénzt. Ime, itt az én két forintom.

— És az enyém is, szolt Etelka, átadva a pénzt.

— És a mi forintunk, szolt Irma, testvére részét isátadva.

— Ki van még hátra? szolt Malvina kisasszony. Lujza és Emmike! Szaporán, ide a pénzzel!

— Én nem szoktam zsemben hordozni a pénzemet, szolt Lujza könnyedén.

— Jól van, tehát majd át... REMEGVE FLÓRÁHOZ SIMULT. (Lásd a 322. lapon.)

A kicsike zavartan, hol pirulva, hol sápadozva földre sütötte szemét, de nem felelt s a pénzt sem adta át.

— Bizonyosan Emmike a szobában hagyta ezüst huszacsáját, szolt Lujza.

Ezt mindnyájan természetesnek gondolták, annál inkább, mert Emmike nem szolt ellene. Megindultak tehát a ház felé;

de amint a folyosóra értek, Lujza hirtelen fölsikoltott és tántorogni kezdett. Ijedten vették körül s Malvina kisasszony karjaiba fogván fel őt, kérdé:

— Mi bajod?

— Oh... a régi bajom... a szivbajom... jaj, hamar fektessenek le! felelt Lujza nyöszörgő hangon.

Ezt persze megtették, de ezalatt

Malvina kisasszony kissé csodálkozva mondá:

— Szivbajod van? Hiszen erről soha sem hallottam semmit. Szüleid csak szoltak volna... No de mindegy, rögtön küldök az orvosért.

— Oh, az nem szükséges, nyöszörgé az ágyban Lujza, otthon nem hívtak soha orvost. Csak nyuga-

lom, alvás kell, aztán elmulik magától.

Ezzel befordult a falhoz és úgy tett, mintha aludni akarna.

Malvina kisasszony furesán csóválta a fejét, mikor kiment s Flórával találkozott, aki aggódva kérdé:

— Komoly baja van szegény Lujzának?

— Nem tudom... azt hiszem, hogy

tulajd
de nem
tenni.
hogy
kához

Flóra.
most r

továbl

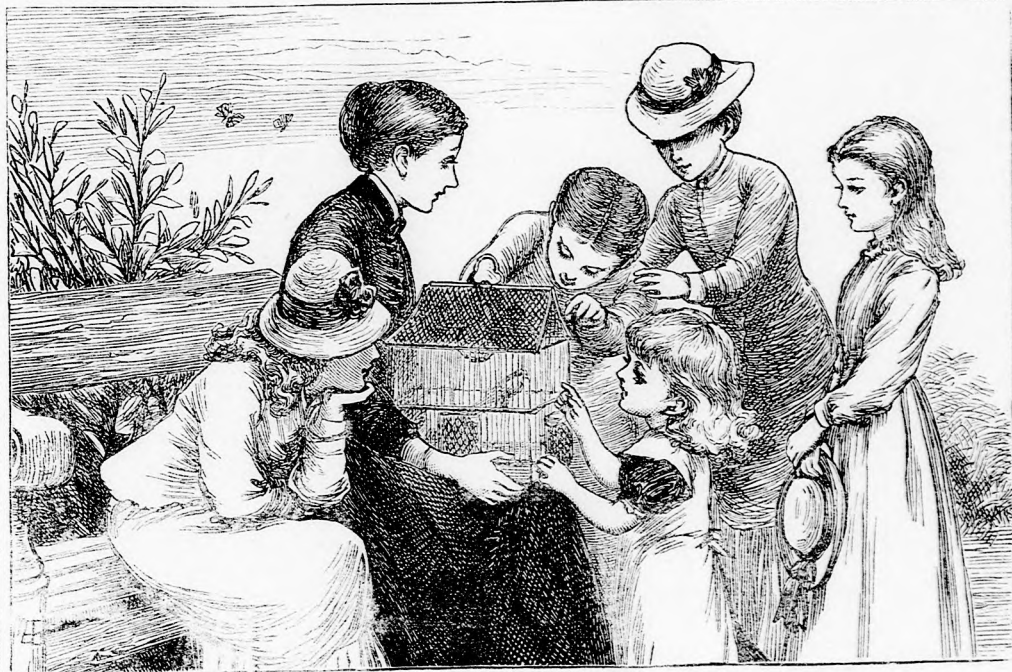
I
mély
mike f
Lujzá
kiálto

tulajdonképen semmi baja sincs . . . no de nem akarok róla mindjárt rosztat fölteni. De semmi esetre sincs olyan baja, hogy e miatt mi el ne mehetnénk Klárikához

— Igen, de más baja van, szolt Flóra. Lujza nem adta ide az öt forintját, most nem tudjuk kifizetni a kereskedőt.

— Majd én kölcsönzök addig nektek, amennyi szükséges. Most csak gyorsan öltözzetek.

Mindnyájan vidáman szaladtak az öltözőbe, csak Emmike nem. Ő bus képpel ott maradt a folyosón smikor már mindenki elment, benyitott a Lujza szobájába. Gyorsan az ágyhoz lépett és hevesen mondá:

. . . SZÓLITGATTAK A MADÁRKÁT. (Lásd a 323. lapon.)

— Lujza! Most már nem várhatok tovább! Add vissza a huszaskámat.

Lujza meg sem mozdult, mintha mély álomba lett volna merülve. De Emmike fogytán volt türelmének, megragadta Lujzát s addig rázta míg ez végre fölkiáltott:

— Mit akarsz?

— Az ezüst huszaskámat akarom! Add vissza rögtön!

— Ne háborgass! Tudod, hogy halálos beteg vagyok . . . aki most háborgat haláloamat okozhatja . . . gyilkos lesz! Menj!

Szegény Emmike meghökkenve lépett vissza s lassan halálsápadtan ment ki. A

folyosón a többiek már mind utra készen állottak s Malvina kisasszony így szólt:

— Emmikém siess hát! Vedd kalapodat és kendődet . . és hozd ki egyuttal ezüst huszaskádat.

Emmike szinte fehérré vált s reszkető hangon mondá:

— Azt nem tehetem!

— Nem teheted? szólt Flóra csodálkozva. Mit beszélsz, kedveském? Ugyan mért ne hozhatnád ki huszaskádat?

— Mert nincs többé! felelt Emmike és szivszaggató zokogásra fakadt.

Nagy volt a bámulás és meglepetés és Flóra végre ismét megszólalt:

— Nincs meg többé? Mit fecsegsz kicsikém! Hiszen nem költötted el, mert akkor én is tudnám.

Emmike nem felelt. Ekkor Malvina kisasszony szólalt meg:

— Ugy látszik, mégis elköltötte. De azt tudnom kell. Mondd mire költötted, hova tetted?

— Azt nem mondhatom meg, felelé Emmike halk, de határozott hangon:

— De Emmikém, szólt Flóra meglepetve, tudod hogy Malvina kisasszonynak mindent meg kell mondanod.

— Tudom. De ezt nem mondhatom meg.

Malvina kisasszony most még inkább bámult. Még soha sem történt, hogy Emmike így engedetlenkedett volna.

— Hogyan? Nem akarod megmondani? De kedvesem, tudod-e, hogy ezzel csak még rosszabbá teszed a dolgot? Ha valami hibát követtél el, legjobb, ha mindjárt megvallod és aztán vége lesz. Ha pedig nem követtél el rosszat, akkor

nem is fog reád haragudni senki, mert hiszen a pénz tied volt, jogod volt azt tetszésed szerint elkölteni, csakhogy, tudod kicsikém, ez bizony nem igen szép volt tőled, mikor már megígérted, hogy Klárrika madárkájára adod oda.

Klárrika említésére Emmike szinte megrázkódott s könnyei még sürűbben hullottak; de azért szótlanul állt ott, oly szomorúan, oly boldogtalanul, hogy a kő is megszánta volna. Flóra egészen meg volt zavarodva kedves kis rokona csodálatos viseletén s hévvel mondá:

— De az lehetetlen . . ő nem költötte el a pénzét. Hiszen egészen boldog volt, hogy Klárrika részére adhatta, ő mindnyájunk között léginkább örült a madárkának s akármit inkább tett volna, hogysem elköltse huszaskáját. Kedves Emmikém, édes kicsikém, magyarázd meg a dolgot, vagy ha szégyenled fenhangon mondani, sugd meg a te Flórácskádnak!

— Nem lehet, felelé Emmike csüggedten.

Ekkor Sarolta, mintha hirtelen észbe jutott volna valami, fölkiáltott:

— Én már tudom!

— Te tudod? kiálták mindnyájan meglepetve.

Emmike is meglepettnek látszotta, de csak egy pillanatig; aztán így szólt:

— Oh Sarolta, te azt nem tudhatod, nem is tudod!

— De igen is tudom, felelé Sarolta neki tüzeskedve. Emmike süteményt vásárolt, én is ettem egy darabot belőle.

Ismét általános csodálkozás következett s Malvina kisasszony elszomorodva kiáltott föl:

— Süteményt vett, titokban! Oh Emmike, ezt nem tettem volna föl rólad!

A kis bűnös nem szólt semmit, csak könnyei patakzottak tovább sápadt orcácskáján végig. De szólt helyette Flóra, egészen fölindultan kiáltván:

— Micsoda bolondos beszéd ez, Sarolta! Emmike nem vásárolt süteményt soha.

— Igazán? szólt Sarolta kissé gúnyosan. Pedig te legjobban tudod! Hát a mult éjjel, mikor megleptelek, mért voltatok ébren, ha nem azért, hogy együtt lakomáztatok s te szépen megosztotztál Emmikével a titkon vásárolt süteményen!

(Folytatása következik.)

SZEGÉNYEK!

(Képpel a 328—329. lapokon.)

VÉGIG tombol-nyargal az utcákon a szél,
Sodorja a havat, itt már a fagyos tél.

Bent a fődél alatt, jó meleg szobában,
Vidáman dolgozva egy boldog család van.

Kint az ajtó előtt mi mozog, neszelget?
Ott suttogó hangon valaki beszélget.
Valj', mi lehet oka ennek a dolognak? —
Egyszerre az ajtón félénken kopognak:

Ki lép be az ajtón? — ó, jóságos Isten!...
»Közelebb jó asszony — jobb idő van itt benn.
Itt a meleg kályha, hozza gyermekeit,
Az Istenadtákat, — jobb dolgok is lesz itt!«

Az anyára egy bő, jó kendőt aggatnak,
A rongyos fiura egy kis gúnyát adnak,
És főznek leveskét és sütnék lepénykét,
Tejjel tartják jól a piczit, a szegénykét.

A RÓKA, A NYUL ÉS A FÜLETLEN KANCSÓ.

— Mese, négy képpel. —

ÜRÜ erdő közepén, tágas, kényelmes veremben volt az öreg róka koma lakása. Bátorságban élt itt családjával, mert ezen a tájon csak nagy ritkán járt vadászember s a három kis rókafiók bátran játszadozhatott a barlang előtt: sűrű bokrok között. Egyéb dolguk úgy sem volt, mert arra még gyöngék voltak, hogy élelmet keressenek; hozott nekik minden este jó vacsorát az öreg róka apó.

Egy szép holdvilágos éjjel róka mama három kis fiával ismét türelmetlenül várta a vacsorát s végre be is toppant róka apó, vállán hozva a prédát.

— Ime, hoztam nektek egy jó kövér kacsát, mondá. (Lásd a képet a 331. lapon.)

— Már megint kacsát! kiáltott róka asszonyság boszusan. Tegnap is kacsát hoztál, tegnapelőtt is! Pedig mondtam neked, hogy keress már egyszer valami egyebet, mert már torkig vagyunk ezzel a sok kacsaussal. Aztán a gyerekeknek nem is egészséges, utóljára majd még kacsa válik belőlük is.

— De kedvesem, ha nem találtam egyebet! mentegetőzék róka apó. Ott leskelődtem órákig a major körül, de egyetlen tyuk vagy csibe sem akart előbujni.

— Azt ugyan nem igen bánom; akár tyuk, akár kacsa, — egyik sem jobb a másiknál. Vadpecsenyére volna már egy-

(Folytatása a 330. lapon.)

folyosón a többiek már mind utra készen állottak s Malvina kisasszony így szólt:

— Emmikém siess hát! Vedd kalapodat és kendődet... és hozd ki egyuttal ezüst huszaskádat.

Emmike szinte fehérré vált s reszkető hangon mondá:

— Azt nem tehetem!

— Nem teheted? szólt Flóra csodálkozva. Mit beszélsz, kedveském? Ugyan mért ne hozhatnád ki huszaskádat?

— Mert nincs többé! felelt Emmike és szívzaggató zokogásra fakadt.

Nagy volt a bámulás és meglepetés és Flóra végre ismét megszólalt:

— Nincs meg többé? Mit fecsegsz kicsikém! Hiszen nem költötted el, mert akkor én is tudnám.

Emmike nem felelt. Ekkor Malvina kisasszony szólalt meg:

— Ugy látszik, mégis elköltötte. De azt tudnom kell. Mondd mire költötted, hova tetted?

— Azt nem mondhatom meg, felelé Emmike halk, de határozott hangon:

— De Emmikém, szólt Flóra meglepetve, tudod hogy Malvina kisasszonynak mindent meg kell mondanod.

— Tudom. De ezt nem mondhatom meg.

Malvina kisasszony most még inkább bámult. Még soha sem történt, hogy Emmike így engedetlenkedett volna.

— Hogyan? Nem akarod megmondani? De kedvesem, tudod-e, hogy ezzel csak még rosszabbá teszed a dolgot? Ha valami hibát követtél el, legjobb, ha mindjárt megvallod és aztán vége lesz. Ha pedig nem követtél el rosztat, akkor

nem is fog reád haragudni senki, mert hiszen a pénz tied volt, jogod volt azt tetszésed szerint elkölteni, csakhogy, tudod kicsikém, ez bizony nem igen szép volt tőled, mikor már megígérted, hogy Klárika madárkájára adod oda.

Klárika említésére Emmike szinte megrázkódott s könnyei még sürűbben hullottak; de azért szótlánul állt ott, oly szomorúan, oly boldogtalanul, hogy a kő is megszánta volna. Flóra égeszen meg volt zavarodva kedves kis rokona csodálatos viseletén s hévvel mondá:

— De az lehetetlen... ő nem költötte el a pénzét. Hiszen egészen boldog volt, hogy Klárika részére adhatta, ő mindnyájunk között léginkább örült a madárkának s akármit inkább tett volna, hogysem elköltse huszaskáját. Kedves Emmikém, édes kicsikém, magyarázd meg a dolgot, vagy ha szégyenled fenhangon mondani, sugd meg a te Flórácskádnek!

— Nem lehet, felelé Emmike csüggedten.

Ekkor Sarolta, mintha hirtelen észébe jutott volna valami, fölkiáltott:

— Én már tudom!

— Te tudod? kiálták mindnyájan meglepetve.

Emmike is meglepettnek látszotta, de csak egy pillanatig; aztán így szólt:

— Oh Sarolta, te azt nem tudhatod, nem is tudod!

— De igen is tudom, felelé Sarolta neki tüzeskedve. Emmike süteményt vásárolt, én is ettem egy darabot belőle.

Ismét általános csodálkozás következett s Malvina kisasszony elszomorodva kiáltott föl:

— Süteményt vett, titokban! Oh Emmike, ezt nem tettem volna föl rólad!

A kis bűnös nem szólt semmit, csak könnyei patakzottak tovább sápadt orczácskáján végig. De szólt helyette Flóra, egészen fölindultan kiáltván:

— Micsoda bolondos beszéd ez, Sarolta! Emmike nem vásárolt süteményt soha.

— Igazán? szólt Sarolta kissé gúnyosan. Pedig te legjobban tudod! Hát a mult éjjel, mikor megleptelek, mért voltatok ébren, ha nem azért, hogy együtt lakomáztatok s te szépen megosztottál Emmikével a titkon vásárolt süteményen!

(Folytatása következik.)

SZEGÉNYEK!

(Képpel a 328—329. lapokon.)

VÉGIG tombol-nyargal az utcákon a szél,
Sodorja a havat, itt már a fagyos tél.
Bent a fődél alatt, jó meleg szobában,
Vidáman dolgozva egy boldog család van.

Kint az ajtó előtt mi mozog, neszelget?
Ott suttogó hangon valaki beszélget.
Valj', mi lehet oka ennek a dolognak? —
Egyszerre az ajtón félénken kopognak:

Ki lép be az ajtón? — ó, jóságos Isten! ..
»Közelebb jó asszony — jobb idő van itt benn.
Itt a meleg kályha, hozza gyermekeit,
Az Istenadtákat, — jobb dolgok is lesz itt!«

Az anyára egy bö, jó kendőt aggatnak,
A rongyos fiura egy kis gúnyát adnak,
És főznek leveskét és sütnek lepénykét,
Tejjel tartják jól a picizt, a szegénykét.

A RÓKA, A NYUL ÉS A FÜLETLEN KANCSÓ.

— Mese, négy képpel. —

ÜRÜ erdő közepén, tágas, kényelmes veremben volt az öreg róka koma lakása. Bátorságban élt itt családjával, mert ezen a tájon csak nagy ritkán járt vadászember s a három kis rókafiók bátran játszadozhatott a barlang előtt: sűrű bokrok között. Egyéb dolguk úgy sem volt, mert arra még gyöngék voltak, hogy élelmet keressenek; hozott nekik minden este jó vacsorát az öreg róka apó.

Egy szép holdvilágos éjjel róka mama három kis fiával ismét türelmetlenül várta a vacsorát s végre be is toppant róka apó, vállán hozva a prédát.

— Ime, hoztam nektek egy jó kövér kacsát, mondá. (Lásd a képet a 331. lapon.)

— Már megint kacsát! kiáltott róka asszonyosság bosszusan. Tegnap is kacsát hoztál, tegnapelőtt is! Pedig mondtam neked, hogy keress már egyszer valami egyebet, mert már torkig vagyunk ezzel a sok kacsahussal. Aztán a gyerekeknek nem is egészséges, utóljára majd még kacsa válik belőlük is.

— De kedvesem, ha nem találtam egyebet! mentegetőzék róka apó. Ott leskelődtem órákig a major körül, de egyetlen tyuk vagy csibe sem akart előbujni.

— Azt ugyan nem igen bánom; akár tyuk, akár kacsa, — egyik sem jobb a másiknál. Vadpecsenyére volna már egy-

(Folytatása a 330. lapon.)

SZEGÉNYEK! (Lásd a 327. lapon.)

(Folytatás a 327. laphoz.)

szer szükségünk, jó fiatal nyulacskára tudod, hogy ettől nőnek és erősödnek szépen a kicsinyek. Hanem persze, te nem sokat törődöl azzal, hogy fiaidból is derék, hatalmas rókák váljanak.

Ez a szemrehányás nagyon rosszul esett róka apónak, mert ő csakugyan mindent elkövetett, hogy jó eledelt szerezzen családjának. Kissé ingerülten felelé tehát:

— Nyul pecsenye kellene? Persze! És azt hiszed, hogy nem szeretném magam is? De hát honnan vegyem! Jól tudod, hogy mikor ebbe az erdőbe költöttünk, a nyulak mind olyan gorombák voltak, hogy be sem várták, míg megismerkedünk, hanem nyakrafőre elköltöztek innen messzire. Mindössze egy nyulcsaládot ismerek, az is messze, az erdő tulsó szélén lakik; néhányszor már leskelődtem utána, de az a gonosz vén nyul valami módon mindig el tudott illanni. No, majd megpróbálok még, most pedig érzétek be a kacsával. Aki nem éhes, ne egyék.

De már ezt a tanácsot nem követték s bármennyire beleuntak a kacsahusba, mégis mohón neki estek és néhány percz mulva már csak egy pár tollacska maradt meg a kacsából.

Másnap reggel a két öreg róka ismét tanácskozni kezdett, miképen juthatnának egy kis jó nyulpecsenyéhez. Hosszu tanakodás után róka apó abban állapodott meg, hogy majd lesbe áll azon az uton, melyen az öreg nyul egy káposztás földre szokta vezetni családját; egyet talán csak sikerülni fog megkaparítani a nyulak közül.

Amint ezt mondta, épen meglátta, hogy a kicsinyek mohón lesik szavait; szigoruan odaszólt tehát feléjük:

— Ti pedig ne hallgatózzatok, hanem menjetek inkább játszani. És ha meghallottátok, amit mondtam, hát jól elhallgassátok, egy szót se szóljatok róla, mert még meghallhatná valaki s akkor nem kaptok ám nyulpecsenyét. Könnyen hírét vihetnék a vén nyulkomának, mit tervezzük.

A kis rókák kimentek a bokrok közé és csakhamar vigan játszottak. Miután már mindenféle játékba beleuntak, végre azzal mulattak, hogy ki tud legnagyobbat ugrani. Az alamuszi Orrondi ugrott legkisebbet s testvérei ugyan csak nevettek rajta.

— Majd nem nevettek holnap, kiáltá Orrondi. Holnap majd nagyobbat ugrom, mint ti.

— Igazán? És honnan kapod holnapra ezt a nagy erőt? kérdé a másik kettő ingerkedve.

— Hát csak onann, hogy ma este majd jóllakom nyulpecsenyével s a mama mondta, hogy ettől erőt kapunk.

— De hátha nem lesz nyulpecsenye?

— De lesz! Hiszen hallottátok, hogy apánk ma este meglesi a nyulcsaládot, mely amott az erdő szélén lakik s a káposztás földre szokott járni.

— No no... ne beszélj erről! Tudod, hogy meg van tiltva csak egy szót is szólauunk.

— Jól van no, hiszen itt ugysem hallja senki... nincs közel senki, aki eláruljon.

Nagyobb biztosság kedvéért gondosan körül tekintettek, minden bokrot megvizsgáltak és csakugyan nem találtak senkit, semmit, csupán egy fületlen cserép kancsót, melyet még valamikor a télen hagytak ott a favágók, mert meg volt repedve is, de ott sem rejtőzött senki

és így egészen megnyugodva játszottak tovább.

Pedig mégis hallotta beszédöket valaki, csak hogy ez a valaki nem lent a földön járt, hanem fönt a lombos fán üldögélt. Ez pedig nem volt más, mint a szarka, ez a fecsegő madár, mely örökké

HOZTAM NEKTEK EGY KÖVÉR KACSAÁT. (Lásd a 327. lapon.)

csak azon töri a fejét hol szedjen össze valami új híret, hogy elpletykálhassa a szomszédoknak. Mert hát persze kapott rajta, hogy egy ilyen fontos titkot meghallott, sietett mindjárt odább és elbeszélte valamennyi ismerősének. És amint egy magas fa tetején egyik atyjafiával fecsegett, megpillantotta messziről nyul

apót, ki éppen egy vastag répát vitt hazafelé. Rögtön odaröpült eléje és így szólt:

— Jó reggelt, nyul apó! Bizony sajnálom hogy rossz hírt kell mondanom! (Lásd a képet a 332. lapon.)

— No no! Mi a baj?

— Nagy baj, igen nagy baj! Persze, nekem nem, csak kendteknek, nyul apó.

— Ugyan ne ijesztgessen hát, komám-asszony! Mi baj fenyegethetne minket jámbor nyulakat? Hiszen nem vétünk mi senkinek.

— Meghiszem, meghiszem! De róka komáéknak nagyon fáj a foguk nyulpecsenyére s ma este az öreg róka meg fogja lepni, mikor nyul apó a családjával a káposztás földre megy. Nem hiszem, hogy mindnyájan megélik a holnapi napot.

Nyulapó bizony megijedt, mert hát a nyulak nem igen dicsekedhetnek valami hősi bátorsággal. Tudta ugyan, hogy a szarka sokszor csupa hazugságot fecseg; de hátha most mégis igazat beszél? Minden esetre tanácsos lesz vigyázni. Hazá érve elmondta tehát családjának a hallottakat s hosszú okoskodás után kisütötték, hogy kell a gonosz rókán kifogni.

Mikor már esteledett, nyul apó ovatosan lesbe bujt azon az uton, amerre rendesen jární szokott családjával a káposztás földre. Nem sokáig rejtőzött ott, midőn látta, hogy a vén róka csakugyan közeledik és az ut közelében a magas fűben lesbe áll, onnan többé nem mozdul.

— Csakugyan igaz, szólt nyul apó magában. No, csak te leselkedjél, róka

koma, minket ugyan meg nem kaparintasz.

Óvatosan haza lopózott s aztán családját egészen más uton vezette a káposztás földre. Jól lakomáztak és minden baj nélkül haza is érkeztek.

Ezalatt róka koma folyvást ott leskelődött az ut szélén és várta, mikor közeledik már a nyulcsalád. Sokáig várt, de hiába s így biztatta magát:

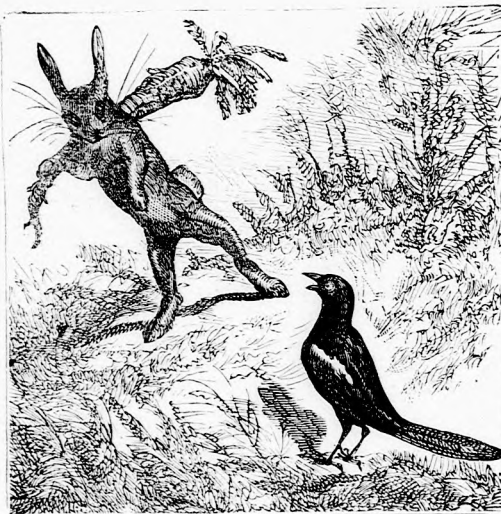
— Bizonyosan hamarabb mentek a káposztás földre, mint máskor. Sebaj! Bevárom tehát, míg visszatérnek. Ez kissé unalmas ugyan, de biztos.

Várt tehát türelmesen, de egyik óra mult a másik után és a nyulak mégsem jöttek. Végre már éjfél is elmúlt és róka koma belátta, hogy ezuttal már hiába leskelődik; boszu-

san hazaindult tehát s még örült, hogy utközben egy pár erdei egeret foghatott családjá számára, mely nagy éhesen várta otthon.

Ezzel a zsákmánynyal persze az éhes rókacsalád épenséggel nem volt megelégedve s róka asszonyság szörnyen boszus arcot csinált, mikor látta, hogy ma sincs nyulpecsenye.

— Bizonyosan elaludtál és észre sem

JÓ REGGELT, NYUL APÓ! (Lásd a 331. lapon.)

vetted, mikor a nyulak elsétáltak az orrod előtt.

— Nem biz' én, igazán nem aludtam, mondogatá róka apó. Nem is tudtam volna aludni, annyira boszantott már a hosszas várakozás. Meg nem foghatom, mi történt ... a vén nyul okvetetlenül hallott valamit tervemről ... talán bizony ti fecsegtetek, gyerekek?

A fiatalok zavartan hallgattak s ez már gyanus volt; meg is vallották aztán, hogy egymásközt beszélgettek a nyulpecsenyéről.

— De azt nem hallhatta meg senki, mondá Orrondi, mert jól körülnéztünk, nem volt senki közel.

Ezt a másik kettő is bizonyítja s így ezuttal szigoru pirogatással menekültek. Az öregek azonban mégis elhatározták hogy erről a dologról nem beszélnek többé a csacska fiatalok előtt.

Másnap tehát, mikor megint arról tanácskoztak, mikép lepjék meg a nyulcsaládot, a fiatalokat előbb kiküldték a szabadba, hogy semmit se hallhassanak. Ki is mentek, de Orrondi, aki nagyon éhes volt és szerette volna tudni, valjon lesz-e valami jó vacsora, észrevétlenül

visszalopózott az ajtóig és hallotta, amint apja épen ezt mondta:

— Így jó lesz s most már szeretném látni, hogy menekül meg a ravasz vén nyulcsaládja. Este odalopózom a lakásuk közelébe, elrejtőzöm a bokrok között s az első nyulat, mely előbuvik, nyakon csipem.

Orrondi nagy örömmel sietett ki testvéreihez és már messzről látszott az orra hegyén, hogy valami jó ujságot tud. Egyik testvére, ki épen a fületlen kancsó közelében sétálgatott, mindjárt hivta is és kérdezte miért mosolyog, micsoda jó hirtud.

— Mit? hát azt, hogy ma este lesz már nyulpecsenye, felelé Orrondi diadalmasan. Most már okosabban fog hozzá apánk; nem az uton fog lesbe állani, ha-

nem elmegy a nyulék lakásához és majd ott csipi meg őket.

— Így már bizonyosan meglesz! ujjongott a másik is.

Nem gyanították, hogy minden szavukat hallotta valaki, még pedig épen nyul apó, aki ott rejtőzött egészen közel, a fületlen kancsóban. (Lásd a képet ezen a lapon.) Az öreg nyul apót is, mint képzelt-

NYUL APÓ . . . A KANCSÓBAN.

(Lásd ezen a lapon.)

hetni, nagyon aggasztotta a gonosz róka szándéka. Egyszer megmenekültek ugyan a veszedelemtől, de a róka megint tervez valami gonoszságot. Ezt minden esetben jó volna kifürkészni és nyul apó, bár a vitéség nem volt épen tulajdonsága, arra szánta magát, hogy kikémleli a dolgot, a róka lakása közelébe lopózik s

ha lehet, megtudja, mit terveznek ellenségei. Amint odaért, megpillantotta a fületlen kancsót.

— Ez épen jó, ebbe elrejtözöm! gondoló s meg is tette.

Igy tehát meghallotta, ami a fiatal rókák beszéltek s mikor ezek eltávoztak, nyul apó gyorsan hazaszaladt és értesi-

A RÓKACSALÁD MAJD HOLTRA IJEDT. (Lásd a 335. lapon.)

tette családját, milyen új veszedelem fenyegeti.

A kicsi nyulacskák megijedtek, hogy most már vagy éhen halnak, vagy a gonosz ellenség ragadja el őket, ha, kilépnek lakásukból. De az öreg megnyugtatta őket.

— Nem kell kétségbe esni, fiaim. A róka este jön, azt hiszi, akkor megyünk ki

mi is. De kifogunk rajta. Most mindjárt kimegyünk, hozunk haza bőven eleséget s így este szépen itthon maradhatunk.

Ugy is tettek, este jól laktak és lefeküdtek aludni, csak az öreg nyul apó örködött az ajtónál, vajjon a róka csakugyan eljött-é? Eljött valóban, az éj csöndjében hallani lehetett, amint a közel

bokrokba
koma m
mert eg
Végre b
egereket
koplalni

A l
gyon éh
róka k
szültek
merre i
tak, ho
lesz s a
mikor k
csóra m

felelélk

benne.

N
a kanc
be ner
Kiugr
kipatta
lád ma
lapon.)
ték, h
foguk
nyul a
nekül

rültek
De ez

sabb.
nem
azom

bokrokba lopózott. Itt leskelődött róka koma majdnem reggelig, de hasztalan, mert egyetlen nyulacska sem jelent meg. Végre boszusan hazatért s most még csak egereket sem talált. Maga is, családja is koplalni volt kénytelen.

A következő napon, mindnyájan nagyon éhesek lévén, még az est beállta előtt róka koma és felesége is vadászatra készültek s lakásuk előtt tanácskoztak, hova, merre induljanak. A kicsinyek rimázkodtak, hogy csak hamar legyen ám, akármi lesz s az öreg róka épen csititgatá őket, mikor hirtelen meglepetve a törött kancsóra mutatott.

— Hát az ott micsoda?

— Oh, az csak egy üres törött edény felelék a kicsinyek.

— Dehogy üres! Valami mozgott benne.

Nyul apó, ki megint ott leselkedett a kancsóban, hallotta ezt és jónak látta be nem várni, míg a róka közelebb jó. Kiugrott tehát s amint úgy hirtelen kipattant a kancsóból, az egész róka család majd holtra ijedt. (Lásd a képet a 334. lapon.) Persze azután mindjárt megismerték, hogy ez épen az a nyul, akire úgy fáj a foguk; kezdtek is üldözni, de hiába, mert nyul apó már messze volt és szépen elmenekült.

— Most már értem, mért nem sikerültek terveim! szólt boszusan róka apó. De ezuttal majd okosabb leszek.

Csakhogy most már hiába volt okosabb. Az öreg nyul belátta, hogy többé nem lenne nyugalma a gonosz rókától; azonnal összeszedte tehát sátorfáját és

egész családjával messzire elvándorolt az erdőből.

És így a kis rókák fecsegésök miatt, elestek a jó nyulpecsenyétől s azontul is csak egeret, békát vagy legföljebb egy-egy kacsát kaptak vacsorára, akárhogy beleuntak is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 19-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Szerszám.“

Helyesen fejtették meg: Ary Elvira, Toffant Ilona, Balzsay József, Leipziger Margit és Ilona, Benedek Pál, Áros János, Barabási Ferencz, Held Elemér, Reicher Irma és Paulovics Amália, Káplár I. (miért nem írod ki egészen a nevedet? F. b.) Kolos Ernő, Kovács Dezső, Auer Albert és Terka, Grünhut Aurél, Rónai Jenő, Stern Sándor, Burger Lujza, Blaskovich Ilma, Faragó Pista, Straszburger Malvina, Emil és Olli, Zákó Emma, Sellyey Ilona (saját kezéd írása? F. b.) Vékey Anna, br. Wasmer Hajnalka, Lukácsfi Elek, Péterfi Károly, Hirsch Alfréd, Matkovich Anna, Sárkány Margit és József, Beer Gyula, Jantner Malvin, Goldhammer Jenő, Kecszenovits Erzsé, Dienes Lenke, Siska Erzsike, Schönberger Gizella, Ilonka és Laczika, Wieland Aladár, Almássy Emmi és Imre, Schoszberger Ella és Sándor, Poszvék Nándor, Szentirmay Béla, Porszász Károly, Simonyi Ilona, Gaál Sándor.

*

A »Kis Lap« XVII. köt. 17. és 18-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Rónai Jenő, Goldhammer Etel, Hermina és Jenő, Tihanyi Albert, Sellyey Ilona, Faragó Pista, Strasser Ernő, Szentirmay Béla, Feketeházy Péter.

KÉPREJTVÉNY.

GOMBOLYÍTÁS.

(Képpel a czimlapon.)

OAZ a nagymama
Jaj mire kényszerít! . . .
A gombolyításnak
Hogy ejtsem meg szerit?

Pajtásom ott kívül
Ugrálgat, játszogat —
Én meg itt huzgálom
A pamut-szalakat.

Pszt! Ezt a füttyentést
Ismerem . . . ez Laczi —
Jaj de csak jó volna
Hozzá kiszaladni!

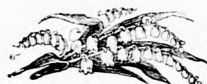
Hadd gombolygatom fel
Szaporán, szaporán —
Hiszen öt perc alatt
Megleszek vele tán.

Háttal van egymáshoz
Paraszt-szék, öreg szék:
Nem tarthat sokáig —
No bizony, megesnék!

Huzgálom, rángatom . . .
Hopp, itten megakadt . . .
Jaj, összekuszáltam
A pamut-szalakat!

No, ha ezt meglátod
Te szegény nagymama:
Keresztet vethetsz a
Szép sima pamutra!

De ha már így esett —
Itt benn nem maradok.
Mindegy úgy is . . . I aczi,
Várj meg no, szaladok!

A DERÉK PAPAGÁJ.

— Igaz történetke. —

TUDJUK, hogy mindenféle állatot, négy-lábut és szárnyast egyaránt, jó bánásmóddal igen meg lehet szelidíteni, úgy, hogy az ilyen szelid állat azután hiven ragaszkodik gazdájához.

Egy hirneves utazónak Durand (olvassd Dürán) Károlynak volt egy kedves papagája, melyet mindig magával vitt, akárhová utazott, pedig bejárta ám Afrikát, Amerikát s tengeren, lóháton, kocsin, gyalog vándorolt százféle vidéken. A papagáj mindenütt hűségesen kísérte. Nem kellett megkötözni, mert a viláigért el nem maradt volna gazdájától, s vagy a vállán ülve, vagy mellette röpkedve kísérte utjában.

Egyszer Durand a forró égöv alatt utazott, azon a miveletlen földrészen, hol az emberek is jóformán vadak s hol tömredék a veszedelmes állat. Éjjel sátort ütött és a nappali utazástól fáradtan, mélyen elaludt. Egyszerre, már hajnal felé, arra ébredt föl, hogy a papagáj roppant rikácsolással röpked a feje fölött és szárnyával verdesi az arcját.

— Mi bajod? kérdé Durand csodálkozva.

De amint kissé körülnézett, elhült benne a vér; ágya előtt egy mérges kigyó nyujtogatta sziszegő nyelvét és épen fölugrani készült az ágyra.

Rémülten feküdt ott s nem tudta, mit tegyen; ha csak megmozdul is, a kigyó rárohan s egyetlen marása biztos halál. De mikor már azt hitte, hogy vége van, a papagáj villámgyorsasággal a kigyó fölé röppent és erős csőrével úgy ragadta nyakán, hogy a mérges csuszómászó nem haraphatott. Ekkor Durand hamar kiugrott az ágyból és megölte a kigyót.

Durand ezután még inkább szerette kedves papagáját és méltán, nemde?